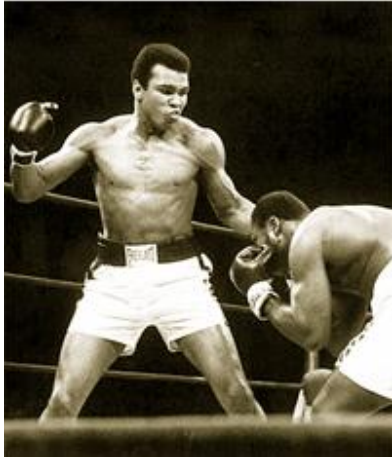

[12-03-2012]

Tante Martha

Mijn groottante Martha zaliger hield van boks. Ze kende ze allemaal, de lichtgewicht en zwaargewichten, bij naam en toenaam. Vanuit haar zetel bij het raam in het rusthuis, volgde ze urenlang de wedstrijden op de TV. Ze kauwde voortdurend op pepermuntjes en moedigde de jongens luidkeels aan.

“Allez, jaja, naar voren, nog een en nog een. Hier zie. Komaan.” riep ze met heldere stem.

Ze was gefascineerd door die knappe mannen in hun blinkende shorts. Met pretlichtjes in de ogen bewonderde ze de massa's rollende spierballen.

Bij zo'n match kon je haar beter niet storen. Heel geconcentreerd volgde ze het verloop. Haar voeten trappelden onrustig het ritme van de bokkers mee. Ze deelde ook klappen uit. Haar vuisten bewogen op de kadans van de slagen van haar favoriet. Vooral haar rechtse uppercut kon tellen. Voor je eigen veiligheid, bleef je dus beter op enkele meters afstand. Een zoen geven deed je pas nadat de finale bel van de kamp had gerinkeld.

Tevreden mompelde ze de naam van de winnaar. Op geestdrift staat geen leeftijd. Ze was toen al vlot op weg naar haar honderdste verjaardag.

Een zomerse zondagmiddag bij tante Martha. Ze woonde in die tijd in haar huisje in Heule-Watermolen. Een laag bouwsel op een voorschootje grond. De gang, die voorzien was van een glazen koepel, deed tegelijk dienst als veranda. Het geurde er altijd sterk naar bloemen. In tientallen potten stonden en hingen geraniums. De hobby van nonkel Michel. Ik zag hem nooit anders dan als invalide. Met een stijf been en een wandelstok hinkte hij rond en verzorgde rustig en liefdevol de jonge stekjes.

We waren kinderen en we gingen er graag op bezoek. De rijk gevulde schaal met koekjes en snoep stond altijd klaar. Wafeltjes, speculaas, muizen, beertjes, gommen... Limonade om de zoetheid door te spoelen.

“Snoep maar eens goed door,” lachte tante Martha. “Hier mag dat, hier ben ik de baas.”

Tante zag er heel eenvoudig uit in haar bloemetjesjurk en plat schoeisel. Haar kapsel was steeds kort en jongensachtig geknipt. We zouden haar vandaag een sportieve look toedichten.

De TV stond al aan om het begin zeker niet te missen. De Ronde van Frankrijk was een feest. Tante kende alle renners. Ze hield ook nauwkeurig het klassement van de winnaars bij. Groene trui, gele trui, ploegen en landen, ze kon de namen onfeilbaar opsommen.

Merckx was haar absolute favoriet.

“Eddy, Eddy!” scandeerde ze regelmatig luid. Als vanzelf werden wij ook trouwe supporters. Het kwam door de sfeer. Nonkel Michel glimlachend in zijn zetel achterin, tante Martha op het puntje van haar stoel voor de buis. Wij keken met glanzende ogen naar de beelden die door tante enthousiast becommentarieerd werden. Ze herkende haar lievelingen aan kuit en ruggen. Een festival van neuzen en markante koppen vulde het scherm. Tante benoemde ze allemaal. In een kleurrijke taal vertelde ze over hun successen. Van het privéleven van al die hard labeurende coureurs was ze bijzonder goed op de hoogte. Ik verdacht haar van veel dichtertelijke vrijheid, maar geloofde toch elk woord.

“Kijk, ze zwaaien naar mij,” en “hij gaf me een knipoog, zag je het?” Voor tante was de grens tussen fantasie en werkelijkheid dun, maar bewonderenswaardig. Ondertussen propte ze constant snoepjes in haar mond. Van de zenuwen, zo beweerde ze.

Hij won vaak, haar Eddy en dan was tante door het dulle heen. Alsof het haar persoonlijke verdienste was. Ze zou er nog over napraten tot morgen. Dan was er weer een koers.

Mieke Vandromme